

Sygn. akt II K 39/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października (...) roku

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząca – SSR Anna Zajączkowska

Protokolant – (...)

bez udziału prokuratora

po rozpoznaniu w dniach (...) i (...) na rozprawie

sprawy (...)

s. (...) i (...)

ur. (...) w (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu (...) w miejscowości (...), gm. (...), woj. (...) na drodze krajowej nr (...) kierując pojazdem marki (...) o nr rejestracyjnym (...) nie stosował się do orzeczonego przez (...) w (...) wyrokiem sygn. akt (...) z dnia (...) roku zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 10 (dziesięciu) lat oraz do orzeczonego przez (...) wyrokiem sygn. akt II K 200/10 z dnia (...) roku zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 8 (ośmiu) lat, nie stosując się jednocześnie przy tym do decyzji (...) (...) nr (...) (...) z dnia (...) roku o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami,

tj. o czyn z art. 244 kk w zb. z art. 180a kk w zw. z art. 11 § 2 kk

o r z e k a

I. oskarżonego (...) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu i za to, stosując na podstawie art. 4 § 1 kk ustawę z dnia

6 czerwca 1997 r. Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym w dniu (...), na podstawie art. 244 kk w zb. z art. 180a kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk skazuje go, a na podstawie art. 244 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 627 kpk i art. 624 § 1 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty, zwalniając go jednocześnie z uiszczania pozostałych kosztów sądowych i obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 39/18

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 25 grudnia 2016 roku w miejscowości (...), gmina (...) na drodze krajowej nr (...) oskarżony (...) prowadził pojazd mechaniczny marki (...) o nr rej. (...) pomimo tego, że wyrokiem (...) w (...) z dnia (...), sygn. akt (...) oraz wyrokiem (...) z dnia (...) r. sygn. akt (...) orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów

mechanicznych. Oskarżony nie zastosował się także do decyzji (...) (...) nr (...) (...) z dnia (...) r. o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami.

Oskarżony (...) ma (...) lat, (...) (...), jest zatrudniony u (...) jako (...) z wynagrodzeniem (...) zł brutto miesięcznie. (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: wyjaśnienia oskarżonego (k. 79), zeznania świadka (...) (k. 5, 6v-7, 10), notatkę urzędową (k. 1-2), pismo (...) m.st (...) (k. 18), decyzję (...) (...) nr (...) (...) z dnia (...) r. (k. 19), odpis wyroku (...) z dnia (...) (k. 32-33), odpis wyroku (...) w (...) z dnia (...) (k. 37-38), opinię pracodawcy (...) (k. 58), opinię (...) (k. 59), umowę o pracę (k. 60, 77), (...) (k. 73-74, 89-90, 98-100), (...) (k. 102-104).

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego (...) do popełnienia zarzucanego mu czynu. Na rozprawie w dniu (...) (...) r. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, w których przyznał, że w dniu (...) prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, ponieważ wyjaśnienia te korespondują z zeznaniami świadka (...).

W ocenie Sądu zeznania świadka (...) (...) są wiarygodne gdyż są konsekwentne, spójne, korespondują z wyjaśnieniami oskarżonego złożonymi na etapie postępowania sądowego. Sąd nie znalazł powodu, dla którego miałby nie obdarzyć ich wiarą.

Prawdziwość, autentyczność i rzetelność sporządzenia ujawnionych w sprawie dowodów nieosobowych nie była przedmiotem zarzutów stron, a także nie budziła wątpliwości Sądu.

Uwzględniając zebrany w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, iż obdarzone przez Sąd wiarą dowody łączą się w logiczną całość i stanowią wystarczającą podstawę do uznania, iż okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu i jego wina nie budzą wątpliwości. Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał przedmiotowe jak i podmiotowe znamiona przypisanego mu czynu.

Swoim zachowaniem oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa określonego w art. 244 k.k. w zb. z art. 180 a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Zgodnie z treścią art. 4 § 1 k.k. jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Sąd z uwagi na brak obowiązku orzeczenia przy skazaniu za przestępstwo z art. 244 k.k. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych stosował wobec oskarżonego na podstawie art. 4 § 1 k.k. przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym w dniu (...)

W myśl przepisu art. 244 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu (...) kto nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu zajmowania stanowiska, wykonywania zawodu, prowadzenia działalności, prowadzenia pojazdów, wstępu do ośrodków gier i uczestnictwa w grach hazardowych, wstępu na imprezę masową, przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, zakazu kontaktowania się z określonymi osobami, zakazu zbliżania się do określonych osób lub zakazu opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu albo nie wykonuje zarządzenia sądu o ogłoszeniu orzeczenia w sposób w nim przewidziany, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

Zgodnie zaś z treścią art. 180 a k.k. kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, prowadzi pojazd mechaniczny, nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Oskarżony kierował pojazdem mechanicznym po drodze publicznej, pomimo tego, że wyrokiem (...) w (...) z dnia (...), sygn. akt (...) orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 lat oraz wyrokiem (...) z dnia (...) r. sygn. akt (...) orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 8 lat. Oskarżony nie zastosował się także do decyzji starosty (...) nr (...) (...) z dnia (...) r. o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami.

Oskarżony miał świadomość tego, że sądy orzekły wobec niego prawomocnie zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych oraz że nadal nie upłynął okres na który ten zakaz orzeczono. Oskarżony znał także treść decyzji starosty (...) nr (...) (...) z dnia (...) r.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę wszystkie okoliczności, o jakich mowa w art. 53 k.k. Jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyrażony żal. Sąd wziął pod uwagę również to, że oskarżony po tym jak opuścił zakład karny, obecnie prowadzi ustabilizowany tryb życia, podjął pracę zarobkową, założył rodzinę. Sąd miał również na uwadze, że oskarżony przypisanego mu czynu dopuścił się przed odbyciem kar, za które wcześniej był skazany. Jak zostało już wskazane, oskarżony po opuszczeniu zakładu karnego, (...), (...) Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił karalność, znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu wyrażający się w umyślnym działaniu oraz sposobie w jaki oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w dniu (...)

Zdaniem sądu analiza okoliczności popełnionego przez oskarżonego czynu, jego dotychczasowego trybu życia, prowadzi do wniosku, że cele kary zostaną w przedmiotowej sprawie spełnione poprzez wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy. W ocenie Sądu jest to kara współmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i w granicach winy oskarżonego. Kara ta stanowić będzie bodziec wystarczająco zniechęcający oskarżonego do popełnienia czynów naruszających prawo i uzasadniający przekonanie, iż popełnienie przestępstwa się nie opłaca.

Ze względu na sytuację majątkową oskarżonego Sąd uznał, że pokrycie kosztów sądowych w całości byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwie. Sąd obciążył go opłatą, w pozostałym zakresie zwolnił go od ich zapłaty.

Z tych przyczyn sąd orzekł jak w wyroku.